

BİLKENT
SENFONİ ORKESTRASI

**Cumhuriyet
Bayramı
İlhan Usmanbaş
100. Yaşı Özel Konseri**

**Republic Day
İlhan Usmanbaş's
100th Anniversary
Special Concert**

Murat Cem Orhan şef · conductor
Zerin Rasul piyano · piano
Suat Arıkan bass-bariton

23 Ekim October **2021**
Cumartesi Saturday **20.00**
Bilkent Konser Salonu Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı sessiz konuma getirmenizi ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to put their cell phones on silence mode and not to take any photographs with flash during the concert.

Murat Cem Orhan şef conductor

Murat Cem Orhan 1981 yılında İzmir’de doğdu. Orta öğrenimini Saint Joseph Fransız Koleji’nde, lise eğitimini Özel İzmir Fen Lisesi’nde tamamladı. 1999 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Opera-Şan Bölümünü kazandı. 2002 yılında öğrenci değişim

programı ile yarım dönem İtalya’nın Venedik kentinde bulunan Benedetto Marcello konservatuvarında eğitim aldı.

2002 yılında caz müziğine olan tutkusu ile bir caz piyanisti olarak Corinth Jazz Festivali’ne davet edildi ve festival kapsamında dört konser verdi. 2003 yılında İzmir Devlet Opera ve Balesi’nde solist sanatçı olarak göreve başladı. “Falstaff”, “Nabucco” ve “Carmen” operalarında solist sanatçı olarak görev aldı. 2004 yılında Fransa’nın Belfort şehrinde düzenlenen Avrupa Gençlik Müzik Festivali’nde tamamı Türk eserlerinden oluşan bir repertuvar ile konserler verdi. Aynı yıl İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı’nda Prof. Güzin Gürel’in yüksek lisans sınıfına kabul edildi. 2005 yılında Siemens Opera Yarışması’nda üçüncülük ödülüne, Edirne Uluslararası Şan Yarışması’nda birincilik ödülüne layık görüldü. 2006 yılında İtalya’nın Siena kentinde bulunan Accademia Chigiana Musicale’de dünyaca ünlü bariton Renato Bruson ile ardından da Bulgaristan’ın başkenti Sofya’da dünyaca ünlü soprano Raina Kabaivanska ile çalıştı. 2007 yılında Amerika Birleşik Devletleri’nin New York kentinde bulunan Brooklyn College of Music’te ikinci yüksek lisans eğitimine başladı. New York’ta 14 eserde baş bariton rollerini seslendirdi. Sherill Milnes, Ashley Putnam ve Catherine Malfitano gibi opera sanatının ünlü isimleri ile uzun soluklu çalışma fırsatı buldu. 2008 yılında Belçika’nın Brugge kentinde yapılan yaz festivalinde Mozart’ın “Sihirli Flüt” Operası’nda bulunan “Papageno” rolünü seslendirmek için davet edildi.

2010 yılında Türkiye’ye dönerek tutkusu olan bestecilik ve orkestra şefliği çalışmalarına ağırlık verdi. 2014 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Kompozisyon ve Orkestra Şefliği Bölümü’nde Maestro Antonio Pirolli’nin orkestra şefliği sınıfında yüksek lisans öğrencisi olma hakkı kazandı. Dünyaca ünlü orkestra şefleri ile yaptığı ustalık sınıfları arasında; Polonya’da ünlü şef Jorma Panula, Macaristan’da Alparslan Ertunçalp,

İtalya Siena’da Accademia Chigiana Musicale’de Michel Tabaschnik, İzmir’de Prof. Rengim Gökmen ve New York’ta Metropolitan Operası Korosu eski şefi William Hicks yer alır. 2018 yılında Paris’te düzenlenen 4. Evgeny Svetlanov Uluslararası Şeflik Yarışması’nın finalist orkestra şeflerinden biri oldu.

Türkiye’de bulunan tüm Devlet Senfoni Orkestraları ve Opera evleri ile düzenli olarak konserler veren Orhan, 2016 yılında Heidelberg Sinfonietta ile Almanya’nın Heidelberg şehrinde Fazıl Say’ın eserlerini yönetmiştir. Orhan, usta sanatçıyla düzenli olarak konserler vermeye devam etmektedir. Devlet Opera ve Balesi bünyesinde “Cosi Fan Tutte”, “Il Matrimonio Segreto”, “L’Elisir D’amore”, “Turandot”, “Il Barbiere di Siviglia”, “Die Entführung aus dem Serail”, “Fidelio”, Ayşe Opereti ve P. I. Tchaikovsky’nin eserlerinden derlenen “Romeo & Juliet Balesi”ni yönetmiştir.

Orkestra şefliği kariyerinin yanında bestecilik kariyerini de sürdüren Orhan 8. ve 9. Nejat F. Eczacıbaşı Ulusal Beste Yarışması’nda, önce bir “Bale Süiti” (Kuyucaklı Yusuf) ardından bir “Bariton Aryası” (Şeyh Bedreddin) besteleyerek art arda iki kez birincilik ödülü kazanmıştır. Üç adet çocuk müzikali bestelemiş olan Orhan, 2018 yılında Nazım Hikmet’in Kuvayi Milliye Destanı’nda bulunan insan karakterlerini önce “Kuvayi Milliye’nin İnsan Manzaraları” adlı bir sahne eseri olarak, ardından da Gedik Sanat’ın siparişi üzerine İkinci Yeni Şairleri’nin eserlerinden oluşan “Ölmeme Günü” isimli sahne eserlerini bestelemiş ve bu projeleriyle halen ülke çapında konserler vermektedir.

İstanbul’da, İstanbul Devlet Opera ve Balesi bünyesinde sanat hayatına devam eden Orhan, ileri seviyede Fransızca, İngilizce ve İtalyanca, günlük konuşma seviyesinde de Almanca bilmektedir.

Murat Cem Orhan was born in İzmir in 1981. He attended Saint Joseph French College and İzmir Private Science High School. In 1999, he was admitted to the Opera Singing Department of Dokuz Eylül University State Conservatory. In 2002, he continued his studies at Benedetto Marcello Conservatory in Venice, Italy for half a semester on a student exchange program.

As a jazz pianist with a passion for jazz music, Orhan was invited to the Corinth Jazz Festival in 2002 and gave four concerts. He started working as soloist at the İzmir State

Opera and Ballet in 2003 and performed in “Falstaff”, “Nabucco” and “Carmen” operas. He gave concerts with a repertoire consisting only of Turkish works in the European Youth Music Festival in Belfort, France in 2004. In the same year, he was admitted to the State Conservatory of İstanbul University to continue his graduate studies in the class of Prof. Güzin Gürel. Orhan was awarded the third prize at the Siemens Opera Competition and the first place in the Edirne International Singing Competition in 2005. He collaborated with the world-renowned baritone Renato Bruson at Accademia Chigiana Musicale in Siena, Italy and the world-famous soprano Raina Kabaivanska in Sofia, Bulgaria in 2006. Orhan started his second graduate education at Brooklyn College of Music in New York in 2007. He sang the principal baritone roles in fourteen works. He had the opportunity to engage in long-lasting collaboration with the leading figures of the art of opera, including Sherill Milnes, Ashley Putnam and Catherine Malfitano. In 2008, he was invited to perform the role of “Papageno” in Mozart’s “Die Zauberflöte” at the summer festival held in Brugge, Belgium.

Murat Cem Orhan returned to Turkey in 2010 and concentrated on composition and conducting. In 2014, he became eligible to study in the graduate class of Maestro Antonio Pirolli in the Composition and Conducting Department of Mimar Sinan University State Conservatory. He attended the masterclasses of leading conductors such as Jorma Panula in Poland, Alparslan Ertunçalp in Hungary, Michel Tabaschnik at Accademia Chigiana Musicale in Siena, Italy, Prof. Rengim Gökmen in İzmir and William Hicks, former conductor of the Metropolitan Opera Choir, in New York. He qualified as a finalist in the 4th Evgeny Svetlanov International Conducting Competition.

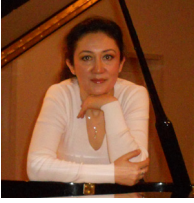
Murat Cem Orhan, who has regularly given concerts with all State Symphony Orchestras and Opera Houses, conducted Fazıl Say’s works with the Heidelberg Sinfonietta in Heidelberg, Germany in 2016. Orhan continues to give concerts with the distinguished artist. At the State Opera and Ballet, he conducted “Cosi Fan Tutte”, “Il Matrimonio Segreto”, “L’Elisir D’amore”, “Turandot”, “Il Barbiere di Siviglia”, “Die Entführung aus dem Serail”, “Fidelio”, Ayşe Operetta, and “Romeo & Juliet Ballet”, compiled from P.I. Tchaikovsky’s works.

Continuing to write compositions besides his conducting performances, Murat Cem Orhan won two consecutive first prizes at the 8th and 9th Nejat F. Eczacıbaşı National

Composition Competition with his “Ballet Suit” (Kuyucaklı Yusuf) and then “Baritone Aria” (Şeyh Bedreddin). Having written three children’s musicals, Orhan first composed the characters in Nazım Hikmet’s “Kuvayi Milliye Destanı” as a work for stage titled “Kuvayi Milliye’nin İnsan Manzaraları”, and then composed a stage work titled “No Dying Day” from the works of the Second New Poetry movement poets on the commission of Gedik Sanat. Orhan continues to give concerts across the country in the framework of these projects.

Currently working as part of the İstanbul State Opera and Ballet, Orhan is fluent in French, English and Italian, and speaks German.

Zerin Resul piyano piano

Müzik eğitimine altı yaşında Taşkent Devlet Konservatuvarına bağlı, üstün yetenekli çocukların kabul edildiği Özel Müzik Okulunda başladı. Bu okulu 1982 yılında birincilikle bitirdi. Henüz on yaşındayken Taşkent Devlet Filarmoni Orkestrası ve Ferghana

Senfoni Orkestrası ile konserler verdi. 1982-1987 yılları arasında Taşkent Devlet Konservatuvarında Özbekistan Devlet Sanatçısı Prof. A. Gekkelmann ile çalıştı. 1985’de Özbekistan Cumhuriyeti Piyano Yarışmasında üçüncülük, 1986’da Özbekistan Cumhuriyeti Oda Müziği Yarışmasında ikincilik ödülünü kazandı. 1986’da Sovyetler Birliğinde St. Petersburg Sanat Akademisinde düzenlenen güzel sanatlar ve müzik dallarını kapsayan yarışmaya katılarak ikincilik ödülünü kazandı. 1987 yılında konservatuvardan en yüksek derece ile mezun oldu ve “Yüksek Şeref Diploması” olarak konser piyanisti, oda müziği icracısı, pedagog ve korrepetitör unvanlarını kullanmaya hak kazandı. Doktorasını Çaykovski Moskova Devlet Konservatuvarında ünlü Rus piyanist, Rusya Devlet Sanatçısı Prof. M. Voskressensky sınıfında “Üstün Yorumculuk ve Konser Piyanistliği Diploması” olarak tamamladı. 1990’da Taşkent Devlet Konservatuvarı - Piyano Anasanat Dalında öğretim üyesi olarak ve Yaylı Sazlar Bölümünde korrepetitör olarak çalıştı. Özbekistan, Kazakistan, Rusya, İspanya, Portekiz ve Türkiye’de resitaller verdi. Özbekistan’da televizyon ve radyolarda kayıtlar yaptı. Özbekistan Filarmoni Orkestrası ile solist olarak konserler verdi. Çeşitli önemli uluslararası yarışmalara katıldı. Türkiye’de yaşamını sürdüren Zerin

Rasul, solo ve oda müziği, orkestra eşliğinde konserlerinin yanı sıra Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesinde Piyano Anasanat Dalı öğretim üyesi olarak çalışmalarına devam etmektedir. Zerin Rasul'un yetiştirdiği öğrenciler birçok ulusal ve uluslararası yarışmalarda ödüllere layık görülmektedirler ve seçmelerde orkestrayla solist olarak çalmaya hak kazanmaktadırlar. Düzenli olarak Türkiye'nin farklı illerinde üniversiteler ve okullarda ustalık sınıfı, resital ve sınıf konserleri düzenlemektedir.

Zerin Rasul started studying music at the age of six in the Private Music School of the Tashkent State Conservatory which admits gifted children. She graduated in 1982 as the best of her class. She gave concerts with the Tashkent State Philharmonic Orchestra and Ferghana Symphony Orchestra when she was only ten. Rasul studied with Prof. A Gekkelmann, an Uzbekistan State Artist, at the Tashkent State Conservatory from 1982 to 1987. She was awarded the third prize in the Republic of Uzbekistan Piano Competition in 1985 and the second prize in the Republic of Uzbekistan Chamber Music Competition in 1986. In the same year, she participated in the fine arts and music competition of St. Petersburg Academy of Arts in the Soviet Union. Rasul graduated from the Conservatory with the highest degree and "High Honors" in 1987 and was entitled to use the titles of concert pianist, chamber music performer, pedagogue and répétiteur. She earned her proficiency in art degree in the class of the celebrated pianist and Russian State Artist Prof. M. Voskressensky at the Moscow State Tchaikovsky Conservatory and was awarded the "Distinct Performer and Concert Pianist Diploma". She worked as a faculty member in the Piano Department and as répétiteur in the Strings Department of the Tashkent State Conservatory in 1990. She gave recitals in Uzbekistan, Kazakhstan, Russia, Spain, Portugal and Turkey and made recordings for radio and television in Uzbekistan. Rasul performed as soloist with the Uzbekistan Philharmonic Orchestra and participated in a number of major competitions. Based in Turkey, Rasul continues to give solo and chamber music concerts, as well as concerts with orchestra, and works as a faculty member in the Piano Department of Bilkent University Faculty of Music and Performing Arts. Rasul's students have received awards in many national and international competitions and qualified to perform as soloist with orchestras. She regularly offers masterclasses and gives concerts and recitals in universities and schools across Turkey.

Suat Arıkan bass bariton

Lise öğreniminden sonra, Ankara Devlet Konservatuvarı'na opera eğitimi almak üzere şan bölümüne girdi. 1981 yılında Cemil Sökmen'in sınıfından - sınıf atlayarak - "pekiyi" dereceyle mezun oldu ve İstanbul Devlet Opera ve Balesi'nde "solist sanatçı" olarak

göreve başladı. Şan, stil, repertuar çalışmalarını, Dan Iordacescu, Daniel Ferro, Leyla Gencer, Licinio Montefusco ve Elisabetta di Stefano ile sürdürdü. Yurtiçi ve yurtdışında birçok konser ve temsiller gerçekleştiren sanatçının 17. yüzyıldan günümüze uzanan zengin bir repertuarı vardır.

1983 yılında İstanbul Devlet Konservatuvarı'nın düzenlediği ulusal şan yarışmasında ikincilik, "Mustafa İktü Özel Ödülü", Türk eserini seslendirmedeki başarısından dolayı "Sevda Cenap And Özel Ödülü", 1984 yılında İtalya'nın Treviso kentinde Toti dal Monte şan yarışmasında La Bohème dalında "Rovigo Operası Özel Ödülü", 1985 yılında İtalya'nın Cagliari kentinde üçüncülük, 1987 yılında İtalya'nın Treviso kentinde Toti dal Monte şan yarışmasında Rigoletto dalında "Sparafucile" rolünde birincilik ödülleri kazanarak çeşitli kentlerde birçok konser ve temsiller gerçekleştirmiştir. 1992 yılında Güney Afrika'nın Cape Town kentinde Nico Malan Tiyatrosu'nda "Leporello" rolünü birçok kez başarıyla yorumlamıştır. 1993 yılında aldığı "bilgi-görgü bursu"yla İtalya, Hollanda ve Almanya'da çeşitli araştırmalar yapmış, konserler vermiştir. Avrupa ve Güney Amerika'nın çeşitli kentlerinde Rossini'nin "İtalya'da bir Türk" adlı operasında "Selim", Mozart'ın "Sihirli Flüt" operasında "Sarastro", Bizet'nin "Carmen" operasında "Escamillo", Puccini'nin "Tosca" operasında "Scarpia", La Bohème operasında "Marcello", Mozart'ın "Don Giovanni" operasında "Don Giovanni" rollerini birçok kez yorumlamıştır. Ayrıca, Milano, Como, Tiran, Capri, Salice ve Spoleto'da düzenlenen uluslararası şan yarışmalarında jüri üyeliği yapmıştır. Opera sanatı üzerine dergilerde köşe yazarlığı ve çeşitli radyo programları yapıp sunan sanatçı, solistlik çalışmalarının yanı sıra 2002-2003 sezonunda Mersin Devlet Opera ve Balesi'nde Müdür ve Sanat Yönetmenliği görevini üstlenmiştir. Ardından İstanbul Devlet Opera ve Balesi'ne aynı görevle atanmış ve bugün de bu görevi sürdürmektedir. Sanata verdiği katkılar nedeniyle

İtalyan Cumhurbaşkanı tarafından 2006 yılında “Şövalye Nişanı”yla ödüllendirilmiştir.

Sanat Yönetmenliğini sürdüren Arıkan, aynı zamanda hem sahnelerde solistlik hem de eğitimciliğini, İstanbul Üniversitesi ve Mimar Sinan Üniversitesi’nden sonra şimdi de Haliç Üniversitesi Devlet Konservatuarı’nda sürdürmektedir. Müziğin yanında resim sanatına olan yakın ilgisini yoğun bir şekilde sürdürmekte olan Arıkan, Aya İrini, A.K.M. Sanat Galerisi, Nişantaşı / Artisan, Ankara / Ziraat Bankası Sanat Galerisi, İtalya’nın Roma kentinde Belediye Sanat Galerisi’nden sonra beşinci kişisel resim sergisini Almelek Sanat Galerisi’nde gerçekleştirmiş bulunmaktadır. Kent yaşamının getirdikleriyle ilgili tematik olan - Maçka / ART212’de - karma sergiye katılan Suat Arıkan, farklı atık yüzeylere farklı malzemelerle yaptığı resimlerle sanatseverleri şaşırtmaya devam ediyor.

Suat Arıkan attended the Opera Singing Department of the Ankara State Conservatory after graduating from high school. In 1981, he graduated from Cemil Sökmen’s class – after being moved up – with a degree of excellence and started working at the İstanbul State Opera and Ballet as soloist. He continued his singing, style and repertoire studies with Dan Iordacescu, Daniel Ferro, Leyla Gencer, Licio Montefusco and Elisabetta di Stefano. The artist who has given many concerts and performances in his country and abroad has a rich repertoire extending from the 17th century to the present.

Having won the second prize in the national singing competition of the İstanbul State Conservatory, “Mustafa İktu Special Award”, and “Sevda Cenap And Special Award” for his success in singing a Turkish work in 1983, “Rovigo Opera Special Award” in “La Bohème” branch of the Toti dal Monte singing competition in Treviso, Italy in 1984, the third prize in Cagliari, Italy in 1985, and the first prize in the “Sparafucile” part in the “Rigoletto” branch of Toti dal Monte singing competition in Treviso, Italy, Suat Arıkan also figured in many concerts and performances in various cities. In 1992, he successfully played the part of “Leporello” several times at the Nico Malan Theatre in Cape Town, South Africa. In 1993, he conducted research and gave concerts in Italy, the Netherlands and Germany on an “etiquette scholarship”. He played the parts of “Selim” in Rossini’s “Il turco in Italia”, “Sarastro” in Mozart’s “Die Zauberflöte”, “Escamillo” in Bizet’s “Carmen”, “Scarpia” in Puccini’s “Tosca”, “Marcello”

in La Bohème, and “Don Giovanni” in Mozart’s “Don Giovanni” several times in cities across Europe and South America. He also served as a jury member in international signing competitions held in Milan, Como, Tirana, Capri, Salice and Spoleto. In addition to writing columns about the art of opera in magazines and preparing and presenting various radio programs, Arıkan worked as a soloist and as the Director and Artistic Director of the Mersin State Opera and Ballet in the 2002-2003 season. Then, holding the same title, he was appointed to the İstanbul State Opera and Ballet, where he currently continues working in the same position. In 2006, Arıkan was honored with the “Order of Chivalry” by the Italian President for his contributions to art.

Suat Arıkan, who still acts as an Artistic Director, continues to work as a soloist and educator in the State Conservatory of Haliç University, in addition to İstanbul University and Mimar Sinan University. Besides music, Arıkan has a fond interest in painting, and the artist has presented his fifth personal exhibition at the Almelek Art Gallery, following his exhibitions in Aya İrini, AKM Art Gallery, Nilşantaşı/Artisan, Ankara Ziraat Bank Art Gallery and the Municipality Art Gallery of Rome, Italy. Having joined the thematic composite exhibition on the implications of urban life in Maçka ART212, Arıkan continues to surprise the art lovers with the paintings he does on various waste surfaces with different materials.

Yiğit AYDIN

Anders Piyano ve 24 yaylı için
Anders For piano and 24 strings

Yiğit Aydın gerek bestecilik gerek müzikbilimsel çalışmalarında, ağırlıklı olarak, Doğu Akdeniz ile Batı-Orta Avrupa kültür havzaları arasındaki ilişki ve kültürel farkları ele almaktadır. Müzik yapıtları Türkiye kadar Avrupa’nın birçok merkezinde seslendirilmiş, festivaller, radyo programları ve CD yayınlarında dinleyicilerle buluşmuştur. Müzikbilimsel metinleri kitap bölümü, bildiri ve makale yayınlarının yanı sıra Musicae Scientiae ve Neue Zeitschrift für Musik gibi seçkin uluslararası akademik dergilerde yer almıştır. Yiğit Aydın Bilkent Saygun Merkezi direktörü ve Bilkent MSSF öğretim görevlisidir.

Anders, Beethoven’ın on altıncı yaylı çalgılar dördlüsündeki

bir fikre dayanmaktadır. Eserin son bölümü “Zor verilmiş karar” başlığını taşır. Bölümün yavaş girişinde besteci kendine “Olmalı mı?” sorusunu yöneltir. İzleyen hızlı kısımdaydısa “Olmalı!” diye yanıtlar. Bu iç diyalogun barındırdığı yapısal kesinlik ve sonucundaki zorunluluk ifadesi dikkate değer. Gerek sorulan soru gerek verilen yanıt, kuşkusuz olarak, Beethoven’ın yaşadığı dönemde Avrupa’da başat olan müzik dilinin yapısal olanaklarıyla mümkün olabilmıştır. Bu olgular bana, anders’i bestelerken, bir düşünce deneyini çağrıştırmıştı: Beethoven’ın bağlı olduğu kompozisyon dili ve içerdiği sözdizimi, Doğu Akdeniz müzik geleneklerinin barındırdığı akıl aracılığıyla dönüştürülecek olsa, “Olmalı mı?” sorusu nasıl yanıtlanabilirdi? anders, Almanya’daki bir topluluk için 2005’te yazıldı ve ilk kez icra edildi. Başlığında belirtildiği gibi “başka” bir dilsel yapı kurma izleği üzerinde ilerler. Alman bestecinin yönelttiği soruya, farklı yapı taşları ve sözdizimiyle, farklı bir yanıt verme amacını güder. Beethoven’a karşı duyulan saygının ifadesi olarak görülmelidir.

Yiğit Aydın, anders üzerine açıklamalar (2021, Ankara)

“Yiğit Aydın, Doğulu olanı Batı’nın gereçleri Batılı olanı da Doğu’nun gereçleriyle işlerken, yaygın klişelerden kaçınmaktadır. [anders’te] Batılı akılcılıkla Doğulu bilgeliği birbirine bağlamanın tersine, Avrupalının ‘kendi-üzerine-düşünme’ edimiyle Doğu’nun tekniği arasında ilişki kurar.”
Benno Weber, anders üzerine inceleme (2006, Limburg)

Yiğit Aydın mainly addresses the relation and cultural differences between the Eastern Mediterranean and Western-Central European cultural basins in both his compositions and musicology studies. His music works have been performed in many centers across Europe and presented to the audience in festivals, radio programs and CDs. His musicology texts were published in book chapters, reports and articles, as well as prestigious international academic journals such as *Musicae Scientiae* and *Neue Zeitschrift für Musik*. Yiğit Aydın is the director of the Bilkent Saygun Center and a faculty member of Bilkent University Faculty of Music and Performing Arts.

Anders is based on an idea in Beethoven’s sixteenth string quartet. The last movement of the work is titled “The Difficult Decision”. In the slow introduction of the movement, the composer asks himself “Must it be?”. He answers the question as “It must be” in the

following fast section. The structural certainty and the resulting expression of necessity in this inner dialogue are noteworthy. Both the question asked and the answer given were without doubt made possible by the structural affordances of the musical language that dominated Europe in Beethoven's lifetime. These phenomena brought a thought experiment to my mind while composing *anders*: if the language of composition Beethoven adhered to and its syntax were to be transformed through the wisdom of the Eastern Mediterranean music traditions, how could the question "Must it be?" be answered? *anders* was written for an ensemble in Germany and premiered in 2005. As indicated in its title, the work proceeds on the path of establishing "another" linguistic structure. It aims to provide a different answer to the question posed by the German composer through different building blocks and syntax. It must be seen as an expression of respect for Beethoven.

Yiğit Aydın, statement on anders (2021, Ankara)

"While processing what is Eastern with the Western instruments and what is Western with the Eastern instruments, Yiğit Aydın avoids using common clichés. [In *anders*] instead of linking the Western rationalism to the Eastern wisdom, he builds a relation between the European's act of "reflection" and the East's technique.

Benno Weber, an analysis of anders (2006, Limburg)

Cemal Reşit REY (1904-1985)

Türkiye Senfonik Rapsodiler Türkiye'de müzik alanında Batılılaşma girişimleri özellikle 19. yüzyılda yaşanmıştır. Askeri müziğin yeniden düzenlenmesi, İstanbul'da yabancı topluluklar tarafından operaların sahnelenmesi, önemli virtüozların konserler vermesi, piyanonun toplumun zengin kesimlerinde yaygınlaşması gibi önemli gelişmeler yaşanmış, ancak bu değişimler tam olarak kurumsallaşmamış, yaygınlaşmamıştı.

Dünyada büyük ses getiren Şarkiyatçılık isimli kitabın yazarı Edward Said 1815-1914 yılları arasında dünyanın %85'inin Batılı devletler tarafından sömürgeleştirildiğine değinir. İşte bu ürkütücü maksimilizasyon dönemi beklendik bir biçimde bir dünya savaşı ile sonuçlanmıştı. Ancak beklenmedik olan, savaşın tüm yıkımlarına karşı hız kesmeyen emperyalizme kendi ordusundan kovulmuş bir Osmanlı Paşasının büyük bir darbe indirmesi ve

tüm umutları tükenmiş Anadolu topraklarının işgal kuvvetlerinden temizlenmesi olmuştur. Beklenmedik gelişmeler bununla son bulmamıştı. Anadolu insanı yüzyıllar süren ihmal edilmişliğinden, uçsuz bucaksız yoksulluğundan uyanmış, genç aydınlarının büyük kısmını on yıllar süren savaşlarda yitirmiş olmasına rağmen elde ettiği bağımsızlığını her alanda yaptığı üretim hamleleri ile taçlandırmıştı. Tarihin yönünü değiştiren bir lider olan Atatürk'ün önderliğinde büyük bir inançla her alanda büyük atılımlar yapan genç Türkiye Cumhuriyeti, devrimlerinin ruhunu Batılılaşma değil çağdaşlaşma olarak belirlemiş bu yönde sanatta da önemli adımlar atmıştı.

Mustafa Kemal Atatürk bu bağlamda müziğe ayrı bir önem veriyordu.

Meclisin 1934 yılındaki açılış söylevinde düşüncelerini "Güzel sanatların hepsinde, ulus gençliğinin ne türlü ilerletilmesini istediğinizi bilirim. Bu, yapılmaktadır. Ancak, bunda en çabuk, en önde götürülmesi gerekli olan Türk musikisidir. Bir ulusun yeni değişikliğine ölçü, musikide değişikliği alabilmesi, kavrayabilmesidir" şeklinde ifade etmişti. Bu doğrultuda pek çok yetenekli genç Avrupa'nın önemli kurumlarına öğrenim görmek üzere gönderilmişti. Bu gençler arasında yer alan, daha sonraları "Türk Beşleri" olarak anılan Cemal Reşit Rey, Hasan Ferid Alnar, Ahmed Adnan Saygun, Ulvi Cemal Erkin ve Necil Kazım Akses, hem besteci hem de eğitimci olarak genç cumhuriyetin müzik kurumlarının temellenmesinde baş rol oynamışlardır. Türk Beşleri'nin besteciliğe yaklaşımları, Türkiye Cumhuriyeti'nin vazgeçilmez bir değeri olan bağımsızlık anlayışı ile ilişkilidir. Yurt dışında edindikleri eğitim ve tecrübeleri Anadolu müziğinin zenginliğini gözetken bir yaklaşımla birleştirerek özgün bir dil arayışına girmişlerdir. Bu durumu en iyi ifade eden kişilerden biri Türk Beşleri'nin ardından gelen ikinci kuşağın önemli bestecilerinden olan İlhan Usmanbaş olmuştur. 1981 yılında yazdığı "Türk Müziğinde Çağdaşlaşma" isimli makalesinde şöyle der: "1930 dolaylarında ve biraz daha önce Avrupa'da bestecilik öğrenimlerini bitirip yurda dönen beş genç besteci, dünyadan habersiz olsalardı, işin kolayına sapsalardı, salt beğenilmeyi düşleselerdi pekala buraya Rachmaninov konçertoları, Şehrazat'lar, İspanyol Capriccio'ları ya da belki Beethoven senfonileri bile getirebilirlerdi eser diye. Çok da alkışlanırlardı. Böylece de Çağdaş Türk Müziği Okulunun tepesine onu en az yüz yıl kötürüm edecek bir yumruk indirmiş olurlardı". Cemal Reşit Rey işte bu

yöndeki çağdaşlaşma akımını ilk başlatan bestecidir denilebilir. 1904 yılında Kudüs'te doğmuş, doğumundan kısa bir süre sonra ailesi İstanbul'a taşınmıştır. Aydın bir diplomat olan babası, aristokrat bir aileden gelip piyano çalan annesi ve Galatasaray Lisesindeki hocaları tarafından müziğe olan yeteneği çok küçük yaşlarda fark edilmiştir. 1913 yılında ailesi ile Paris'e yerleşmiş müzik eğitimine orada devam etmiş, böylece Fransa'nın öncü bestecilerinden olan Paris Konservatuvarı müdürü Gabriel Faure ile tanışmıştır. I. Dünya Savaşı sırasında eğitimine Cenevre Konservatuvarında devam etmiş, 1919 yılında mezun olarak İstanbul'a dönmüş, savaşın bitiminden sonra Paris'e dönerek piyano ve kompozisyon eğitimine devam etmiştir. 1923'te Halit Ziya Uşaklıgil'in önerisi üzerine, henüz 19 yaşındayken, İstanbul Konservatuvarında piyano ve kompozisyon hocası olarak görev yapmaya başlamıştır. Bu görev onun yaşamının sonuna değin sürdüreceği mücadelenin başlangıcıdır. Besteciliği ve eğitimciliği hep bir arada sürdürmüştür. Bir yandan, çağdaş Türk müziği kavramının oluşum sürecini başlatan eserler yazarken, diğer yandan da öğrencilerine en nitelikli eğitimi vermenin, topluma çağdaş müziği sevdirmenin gayreti içerisinde olmuştur. Fransa'da öğrenim gören ilk kuşak bestecilerin müziğe olan yaklaşımlarının şekillenmesinde, Fransız bakış açısı önemli bir rol oynamıştır. 1871 Prusya yenilgisinden sonra pek çok alanda olduğu gibi müzikte de bir yenilenme sürecinin içerisine giren Fransa'nın durumu, ülkemizde cumhuriyetle birlikte başlayan müzik reformlarıyla benzeşir. Fransızlar, bir yandan bestecilerin müzikteki en ileri bestecilik tekniklerini kullanmalarını teşvik ederken, bir yandan da Fransız müziğinin köklerinin araştırılacağı ortamları oluşturmuşlar; bu çabaların sonucunda Avrupa müziğine yeni bakış açıları kazandıracak olan Debussy, Ravel gibi bestecilerin yetişmesini sağlamışlardır. Fransız bestecilerle Türk Beşleri'nin örtüşen bir diğer yönü de modalite kullanımıdır. Müzikte yeni bir dil arayışı içinde ulusal köklerine yönelen ve orada Gregoryen ilahilerinin modal anlayışı ile karşılaşan Fransız besteciler, bu anlayışı çağdaş biçimler içerisinde kullanmışlardır. Benzer yaklaşımlar içinde olan Türk Beşleri de, Anadolu müziğinin köklerine inmek istedikçe halk ve saray müziklerinin makamsal yapılarını karşılaştırmışlar, bu yapıları yenilikçi anlayışlarla birleştirmek istemişlerdir. Türkiye Senfonik Rapsodiler 1973'te bestelenmiştir. 1986 yılında İstanbul Filarmoni Derneği tarafından yapılan çalışmalar sırasında ortaya çıkmıştır. Senfonik Rapsodiler, birbirine kesintisiz olarak

(attaca) bağlanmış 10 ayrı bölümden oluşur. İzlenimci yaklaşımıyla Anadolu'nun bir ucundan diğerine yapılan bir yolculuğu çağırıştırır. Besteci bu yaklaşım çerçevesinde ses renklerine büyük önem verir.

Makamların esnek yapılarının geçirgenliği içerisinde zaman zaman figürasyonun çok belirginleştiği folklorik ritimlere, yöresel ezgilere, zaman zaman da daha soyut belirsiz renklere yönelir. Aynı esneklik içerisinde sık sık kullanılan solo pasajlar, küçük ensemble bölümleri ve tüm orkestranın birlikte seslendirdiği kısımlar birbiri ardına sıralanır.

Aynı biçimde, makamlarla koşut bir biçimde kullanılan uyumsuz aralıklar ve kontrapuntal pasajlar dinleyiciye sebebini tam olarak anlayamadığı bir burukluk hissi verir. Ses renkleri ve makamların etkileyici bir biçimde iç içe geçtiği bu eserin kesintisiz sürekliliği içerisinde, besteci Anadolu'nun hüznünü, acılarını ve coşkusunu zaman zaman dışarıdan gözlemlemekte, zaman zamansa tüm benliği ile bu duygulara dahil olmaktadır.

Westernization initiatives in music were launched especially in the early 19th century in Turkey. Those times witnessed important developments like the re-arrangement of military music, staging of operas in İstanbul by foreign ensembles, concerts by important virtuosos, and piano becoming widespread in the houses of the richer segments of the society, but such changes were not institutionalized and large-scale. Edward Said, author of the world-renowned book titled *Orientalism*, notes that 85% of the world was colonized by the Western states between 1815 and 1914. As one might expect, this alarming maximilization period ended in a world war.

What was unexpected, however, was that an Ottoman Pasha fired from his army would strike a serious blow to imperialism, which was still raging relentlessly despite the destruction of the war, and sweep the occupying forces away from the utterly desperate Anatolian land. That was not the end of unexpected developments, though. The Anatolian people woke up from the disregard they had been treated with and immense poverty they had suffered for centuries, and they crowned the independence they won, despite having lost a majority of their young intellectuals in decades-long wars, with their production moves in every field. The young Turkish Republic achieving major

breakthroughs with an unwavering resolve in all areas under the leadership of Atatürk, a leader who changed the course of history, determined the spirit of its revolutions as modernization, not westernization, and accordingly, it took significant steps in arts as well. In this context, Mustafa Kemal Atatürk attached particular importance to music. In the speech he delivered in the opening of the National Assembly in 1934, he said "I know how you want the national youth to be carried forward in all branches of fine arts.

This is being done. However, one area where this should be achieved faster and before others is the Turkish music. The measure of a country's new reforms is its ability to adopt and comprehend the change in music." Accordingly, many young talents were sent to leading institutions of Europe to receive education. Among these young people were Cemal Reşit Rey, Hasan Ferid Alnar, Ahmed Adnan Saygun, Ulvi Cemal Erkin and Necil Kazım Akses, who came to be known as "the Turkish Five", and played the leading role in the establishment of the music institutions of the young republic as both composers and educators. The Turkish Five's approach to composition is linked with the understanding of independence, which is an essential value of the Turkish Republic.

Blending the knowledge and experience they gathered abroad with an approach that honored the richness of Anatolian music, the composers of the Turkish Five sought an original language. One of the figures who expressed this search in the best way is İlhan Usmanbaş, a significant composer of the second generation after the Turkish Five. In his 1981 article titled "Modernization in Turkish Music", he writes "Had the five young composers who completed their composition education in Europe and returned to their country around 1930s or earlier been ignorant of what was going on around them, taken the easy path, and dreamt of appreciation only, they could have comfortably brought here Rachmaninoff concertos, Scheherazades, Spanish Capriccios or maybe even Beethoven symphonies, as works. They would have been greeted with loud applause.

And thus, they would have given a punch on the Contemporary Turkish Music School, that could paralyze it for at least a century." It can be said that Cemal Reşit Rey is the first composer who launched the modernization movement in this direction. Rey was born in Jerusalem in 1904. Shortly after his birth, his family moved to İstanbul. Rey's musical flair was discovered at a young age by his

father, an enlightened diplomat, his mother who came from an aristocratic family and played the piano, and his teachers at the Galatasaray High School.

In 1913, he moved to Paris, where he continued his music education and met Gabriel Faure, one of the leading composers of France and the director of the Paris Conservatory. During World War I, he studied at the Geneva Conservatory and returned to İstanbul after his graduation in 1919. When the war ended, he went back to Paris to continue his piano and composition education.

In 1923, when he was only 19, Rey was appointed a professor of piano and composition at the İstanbul Conservatory upon the recommendation of Halit Ziya Uşaklıgil. This position marks the start of his struggle to last for a lifetime. He continued composing and teaching side by side.

While writing works that initiated the development process of the concept of Contemporary Turkish Music, he also endeavored to give his students the highest quality education and cultivate a love of contemporary music in the society. The French perspective played a major role in shaping the musical approaches of the first generation of composers who were educated in France. The situation in France, which launched a process of renewal in the field of music, as well as in many other areas after its Prussia defeat in 1871, is comparable to the musical reforms that were undertaken in our country with the foundation of the Republic. While encouraging the composers to use the most advanced composition techniques in music, the French also provided the settings in which the roots of the French music would be investigated, and as a culmination of these efforts, they nurtured the rise of composers like Debussy and Ravel, who would bring new perspectives to European music. Another similarity between French composers and the Turkish Five is the use of modality. The French composers who turned to their national origins in search of a new language in music and met the modal understanding of Gregorian hymns there used this understanding in contemporary forms. Adopting similar approaches, the Turkish Five who wanted to reach the roots of the Anatolian music were faced with the makam structures of folk and court music and strove to integrate those structures with innovative understandings. Turkey, Symphonic Rhapsodies, composed in 1973, were recovered in 1986, while the Istanbul Philharmonic Association was working towards organizing the composer's works after his death.

The Symphonic Rhapsodies consist of ten separate movements attached to each other without interruption. With its impressionist approach, the work reminds a journey from one end of Anatolia to the other. The composer pays significant attention to the colors of sounds in this approach. He wends his way to folkloric rhythms, where figuration may become too marked at times within the permeability of the flexible structures of makams, regional melodies and sometimes to more abstract, hazy colors. Solo passages frequently used in the same flexibility, little ensemble sections and sections played by the whole orchestra are listed one after another. Similarly, incompatible intervals used in parallel to makams and contrapuntal passages leave the audience with a feeling of resentment they cannot exactly make sense of. In the uninterrupted continuity of the work where sound colors and makams are impressively intertwined, the composer sometimes observes the sorrow, pains and ardor of Anatolia from outside, while at other times he experiences these emotions with all his soul.

Dr. Onur Türkmen

İlhan USMANBAŞ

Yaylılar için Senfoni • Symphony for Strings

Honegger'in yoğun kromatizmini hareketli bir müzik içinde uygulayan, kimi kez armoninin 12 sesi tamamlayan sesleriyle kalınlaştırılmış, buna karşılık mod yapısını koruyan ezgi parçacıklarını kullanan bir yazı. Girişten (Adagio, dörtlük = 52 MM) başlayan ritmik çekirdekler bütün yapıt boyunca sürdürülecek. Girişin sonunda "con moto" başlığı altındaki 12 sesi kapsayan üç bağlantı hem bütün yapıt boyunca sürecek dörtlülük akorları hem de 12 sesi tamamlayan armoni anlayışını temsil etmekte. [2'] I. bölüm, Allegro (beş dörtlük [5/4] ölçü, dörtlük = 138 MM). Büyük bir yaylı grubu için düşünülmüş olan bu yapıt genelde inceler ile kalınlar arasında diyalog yapısı ile zaman zaman birden parçalanıp ve kısa süren polifonilere dönüşür. Bu polifon geçitler kimi zaman yaylıların "soli"leriyle sürdürülür. Her ölçüde az çok duyurulan sekizlik hareket ölçülerin beş dörtlük (5/4) yapısı dolayısıyla köşeli bir bitevilik içine girmesini engellemiş olur.[6'20"] II. bölüm, Adagio (altı dörtlük [6/4]; iki ikilik [2/2]; üç ikilik [3/2]; ikilik = 60 MM), 12 ses yazısı çerçevesinde gelişen bir pasakalya bası, bu basın aynı

zamanda klasik müziğimizdeki usul vuruşlarının tavrını alan, ince-kalın / kısa-uzun vuruş biçimlerini kullanan yapısı üzerinde gelişen polifon bir bölümdür. Tutti orkestra kimi zaman “soli” geçitlere de yer verir. Gelişim bir süre sonra sekizliklerin üçlemelere dönüşmesiyle aynı yapıda figürlerin bir çeşit hızlanması etkisi uyandırır. Bölüm, temanın koşut beşli aralıklardan yapılmış biçiminin gelmesiyle son bulur. [5'30"] III. bölüm, Allegro (üç sekizlik [3/8] = 176 MM). On iki sekizlik (12/8) sürekli hareketin ritmik canlılığını kullanan, bu hareketin içine bazı aksanlar koyan bir bölüm. Kimi zaman yaylı dördül “soli”leriyle Barok dönem concertino-ripieno karşıtlıklarının kullanıldığı bu hızlı bölümde hareket bazen tam akorsal duruşlara da varmaktadır. Bölüm başlangıçtaki fikirlere dönüp hızlı biçimde son bulur. [6'15"] - [ca. 19']

1950. (Second Symphony). A music heavy in chromatic chords in the manner of Honegger, but using moreover diatonic modal melodic material. Beginning from the Introduction (Adagio, $\frac{1}{4}$ = 52) on the rhythmic cells are used all the work throughout. At the end of the Introduction three chords of 12-Tone are so manipulated that they all form chords of fourths which are used profusely in the whole work. (2').

I. Movement, Allegro ($\frac{5}{4}$. $\frac{1}{4}$ =138) Written for a big string ensemble the music uses moreover a kind of dialogue between low and high registers. More dense polyphonic passages are carried out sometimes by soli. The continuous eighth movement squariness is avoided by the $\frac{4}{5}$ beats per measure of the whole movement. (6' 20").

II. Movement, Adagio ($\frac{6}{4}$. $\frac{2}{2}$. $\frac{3}{2}$, $\frac{1}{2}$ =60), A passacaglia bass theme of 12-tone which contains also traditional Turkish music rhythmic forms comprising long-short and light-heavy strokes, is varied by polyphonal treatment. More dense passages are treated by soli. Towards the end the eighths becoming triplets give more speed to the passacaglia. Parallel fifths chords are used to finish the movement. (5' 30).

III. Movement, Allegro ($\frac{3}{8}$ = 176). Using the rhythmic dynamism of the triplets and the accents on some of them, dividing the orchestra as ripieno-concertino as in baroque concerto grosso, the music aims for a continuous flow. But this flow stops sometimes on long chords. At the recapitulation the triplets return. The whole movement finishes on a short coda based on the initial idea. (6' 15"). (ca 19').

Türkçe ve İngilizce Program Notları: İlhan Usmanbaş

Ahmed Adnan SAYGUN (1907-1991)

Op. 23 bas ve orkestra için "Üç Türkü"

Op. 23 "Three Folk Songs" for bass and orchestra

Saygun, yirminci yüzyılın ilk yarısındaki çeşitli modernist eğilimlerden de yararlanarak, Anadolu ve Avrupa müzik geleneklerini birleştirmiştir. Tüm tarihsel derinliğiyle beraber her iki kültür havzasına da eşit derecede hakimdir. Anadolu coğrafyasında bulunduğu iki büyük kaynak gerek müzikbilimsel çalışmaları gerek besteciliğinde büyük rol oynar. Birincisi, kökenlerini Orta Asya pentatonizmde gördüğü Anadolu Halk Müziği rezervuarıdır. İkincisi, Doğu Akdeniz coğrafyasında yüzyıllarca hüküm süren kültürel aktarıma bağlı olarak, silsileler halinde Eski Yunan müzik düşüncesine kadar bağlandığına inandığı makam müziği geleneğidir. Kuşkusuz bu iki kaynak arasında çok yakın bir ilişki ve geçirgenlik de görülmektedir.

Bestecinin ilk yaratı dönemi olarak değerlendirebileceğimiz 1930lardan 1940ların ortasına kadar olan süreçte, Saygun sıkça halk müziği kaynağına başvurur. Değişik ses ve çalgı toplulukları için türkü dizileri besteler ya da diğer türlerdeki eserlerinin içine bu özü entegre eder. Klasik ve çağdaş olan uluslararası müzik akımlarının çeşitli güçlü etkilerinin yanı sıra, pentatonik diziler ya da melodi çatkıları, halk müziği ezgileri ve ses dizileri, Klasik Türk Müziği makamları, Eski Yunan terakordları, vb. arasında geçişlere dayanan bir bestecilik dili geliştirir. Halk müziği kaynağına sadece bir materyal olarak bakmadığı, bu yaratı döneminin belki de en önemli ve aynı zamanda kapanış eseri sayılabilecek Yunus Emre Oratoryosu'nda görülür. Yunus, Anadolu halkının tüm kültür alanı ve maneviyatına, oradan hareketle kurduğu evrensel ifade gücüne dayanır.

Op. 23 "Üç Türkü" Saygun'un birinci yaratı döneminin en sonunda verdiği eserler arasındadır. Anadolu insanının ortak duygu ve düşünce dünyasını, mücadeleleri ve acılarını, erdemlerini, karakterini, dolaysız ve dokunaklı, yer yer görkemli bir dilde anlatır.

Under the influence of some modernist currents of the first half of the twentieth century, Saygun combines European and Anatolian music traditions together. He has a grasp of

both culture domains with all their historical depths. Two large sources that he found in the Anatolian geography play an important role in his musicological works and his music oeuvre. The first is the Anatolian Folk Music reservoir whose origins Saygun relates to Central-Asian pentatonicism. The second is the maqam music tradition which he believes is in the lineage of the Antique Greek music thought and practice, as a result of the cultural transmission prevailing for centuries in the Eastern Mediterranean basin. Undoubtedly, there is a close relationship and permeability between these two sources.

From the 1930s to the mid-1940s, which can be considered as his first creative period, Saygun frequently refers to the folk music source. Folk song cycles for different vocal and instrumental formations are composed or folk essence is integrated into works of other genres. Apart from various classical and contemporaneous influences of international music currents, he develops a versatile compositorial language based on transitions between pentatonic scales and melodic carcasses, folk music melodies and modes, maqams of Classical Turkish Music, Antique-Greek tetrachords, etc. It is seen in the oratorio “Yunus Emre”, perhaps the most important and at the same time the closing work of the first creative period, that he does not consider the folk music source only as a material. “Yunus Emre” is a reflection on the entire culture domain and the morale of the Anatolian people, and on a universal expressive force established therefrom.

Op. 23 “Three Folk Songs” is among the works composed at the end of Saygun’s first creative period. The shared world of emotion and thought of the Anatolian people, their struggles and pain, their virtues and character is expressed through an unmediated and touching, at times glorious narration.

Yiğit Aydın (2021, Ankara)

Ulvi Cemal ERKİN (1906-1972)

Sinfonietta

1906'da İstanbul'da doğan Ulvi Cemal Erkin, 1925'te Paris Konservatuvarı'nda ve Ecole Normale de Musique'de eğitim almasını sağlayacak bir devlet bursu kazanmış, burada Jean Gallon, Noel Gallon ve Nadia Boulanger'dan kompozisyon ve piyano dersleri almıştır. 1930'da

Türkiye'ye dönerek Musiki Muallim Mektebi'nde öğretim görevlisi olmuş, bir süre piyano öğretmenliği yaptığı Ankara Devlet Konservatuvarı'na 1949'da müdür olarak atanmıştır.

Beş Damla (1931), Konçertino (1932), Duyuşlar (1937), Piyanolu Beşli (1943), Sonat (1946), Altı Prelüd (1967), Konçertant Senfoni (1966) gibi piyano repertuvarına kazandırdığı yapıtların yanı sıra senfoni, konçerto, oda müziği türlerinde de değerli eserler ortaya koymuş olan Erkin, geleneksel Türk müziğini ve özellikle ritmini ustaca kullanmasıyla bilinir. Yapıtları ilk başta yoğun bir Empresyonizm etkisi açığa vursa da, besteci olgunlaştıkça zengin ve çeşitli orkestrasyonla birlikte renkli, daha kişisel bir ifade sergilemiştir.

Bir sinfoniatta, ölçek olarak daha küçük (uzunluk veya gerekli enstrümental kuvvetler açısından) veya yaklaşım olarak standart bir senfoniden daha hafif olan bir senfonidir. Terim özellikle yirminci yüzyılda yaygın hale gelmiş, bir çok besteci bu türde yapıt ortaya koymuştur—ör. Janáček (1926); Prokofiev op.48 (1929); Britten, op.1 (1932); Poulenc (1947); Hindemith (1950).

Erkin'in yaylı çalgılar için Sinfonietta'sı, 1951-1957 yılları arasında yazılmış, ilk seslendirilişi Gotthold Ephraim Lessing yönetiminde Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası tarafından 1967'de gerçekleştirilmiştir. Neoklasik bir tavırla bestelenen eser, üç bölümden oluşur. Müzikte neoklasisizm, bestecilerin genel olarak tanımlanmış "klasisizm" kavramıyla, yani düzen, denge, netlik, ekonomi ve duygusal kısıtlama ile ilişkili estetik ilkelere geri dönmeye çalıştıkları özellikle savaşlar arası dönemde güncel olan bir yirminci yüzyıl trendidir. Sayısı azaltılmış performans güçleri, ritim ve kontrapuntal dokuya vurgu, makam sistemiyle genişletilmiş tonal armoni ve Romantik program müziğinin aksine mutlak (absolute) müziğe yoğunlaşma, Erkin'in bu yapıtında bariz bir şekilde hissedilen Neoklasik dürtülerdir.

Belirgin bir Sonata-Allegro (giriş, gelişme, sonuç) formunda yazılmış birinci bölüm (Allegro) çevik, atak ve duygusallıktan uzaktır. Bir ağıt havasındaki ikinci bölüm (Adagio), kompakt üçlü bir forma sahiptir; açılış motifleri uzun bir orta bölümün ardından sonda tekrar duyulur.

Üçüncü bölüm, halk müziği motifleri içeren aksak ritimli bir rondo'dur.

Bölümün ortalarında yer alan viyola solosu, bölümün en göze çarpan noktalarından biridir.

Ulvi Cemal Erkin, born in İstanbul in 1906, was granted a state scholarship in 1925 to study at the Paris Conservatory and Ecole Normale de Musique, where he took composition and piano lessons from Jean Gallon, Noel Gallon and Nadia Boulanger. After his return to Turkey in 1930, he started teaching at the School of Musical Education. In 1949, he was appointed the director of the Ankara State Conservatory, where he had taught piano lessons for some time.

Besides the works he contributed to the piano repertoire, like *Five Drops* (1931), *Concertino* (1932), *Sensations* (1937), *Quintet with Piano* (1943), *Sonata* (1946), *Six Preludes* (1967) and *Symphony Concertante* (1966), Erkin was also a prolific composer in other genres like symphony, concerto and chamber music, and is known for his masterful use of the traditional Turkish music and its rhythm, in particular. Although his works present a strong Impressionist influence at first, the composer reached a more personal expression, which assumed a richer and more colorful character with diversified orchestration, as he matured.

A *sinfonietta* is smaller in scale (in terms of length and the required instrumental forces) or lighter than a standard symphony with regard to its approach. The term entered into common use especially in the twentieth century and many composers produced works in this genre, including Janáček (1926); Prokofiev op.48 (1929); Britten, op.1 (1932); Poulenc (1947); and Hindemith (1950).

Erkin's *Sinfonietta* for String Orchestra was written between 1951 and 1957 and premiered by the Presidential Symphony Orchestra under the baton of Gotthold Ephraim Lessing in 1967. The work composed in the neoclassical style consists of three movements. Neoclassicism in music is a twentieth century trend, which gained popularity especially in the interwar period, when the composers tried to return to the esthetic principles associated with the general concept of "classicism", like order, balance, clarity, economy and emotional restraint. Performance forces reduced in number, emphasis on rhythm and contrapuntal texture, tonal harmony extended with the makam system and concentration on absolute music rather than Romantic program music are the neoclassical impulses clearly felt in this work of Erkin's.

The first movement (*Allegro*) written in a marked Sonata-Allegro form (exposition, development, recapitulation)

is agile, daring and far from sentimentality. The second movement with its elegiac character (Adagio) has a compact triadic pattern; the opening motifs are heard again at the end after a long middle section. The third movement is a rondo with syncopated rhythms and including motifs from the folk music. The viola solo around the middle of the movement is one of its most striking points.

Aylin Yılmaz

Muammer SUN (1932 - 2021)

Cumhuriyet, Dönüşüm

Müzik eğitimine 1947'de Askerî Mızıka Okulunda başladı. 1953'de Ankara Devlet Konservatuvarına girdi; A.A. Saygun'un kompozisyon öğrencisi oldu.

1960'da mezun oldu. Ankara, İzmir, İstanbul Devlet Konservatuvarlarında, Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümünde, Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulunda, Ankara Radyosunda öğretmenlik yaptı. Öğretmenliğin yanı sıra sanatla ilgili çeşitli görevler de üstlenmiş olan Sun, Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarından 1999'da kompozisyon profesörü olarak emekli olmuş; Eylül 2004'de SUN Yayınevi'ni kurmuştur. Müzik yayıncılığıyla birlikte kompozisyon çalışmalarını sürdürmektedir. Cumhuriyet Süiti, TRT kurumunun hazırlattığı Cumhuriyet filmi için bestelenmiştir. 14 bölümden oluşmaktadır. Türk insanının duyarlılığını yansıtan müziklerin çoğu, geleneksel müziklerimizden kaynaklanan özgün kompozisyonlardan oluşmaktadır. Film konuları gereği, yer alan bilindik ezgilerin işlenişi ise, bir düzenleme-aranjman anlayışıyla değil, yeniden yaratma anlayışıyla ele alınmış; yeni bir kimlikle, özgün bir kompozisyon ortamında yaşatılmaya çalışılmıştır. Besteci, cumhuriyetin kuruluşunu yansıtan coşkuyu, müzikleriyle yaşatmayı amaçlamıştır.

He started studying music at the High School of Military Band in 1947. In 1953, he was admitted to the Ankara State Conservatory, where he studied composition under A. A. Saygun, and graduated in 1960. He held teaching positions at the State Conservatories of Ankara, İzmir and İstanbul, Music Department of Gazi University's Faculty of Education, School of Press and Publication of the Faculty of Political

Science, and Ankara Radio. Besides teaching, Sun also worked in various positions related to the arts. After retiring from the Ankara State Conservatory of Hacettepe University as a professor of composition in 1999, he founded the SUN Publication House in 2004. Currently, Sun continues music publication and composition. The Republic Suite was composed for The Republic film produced for the Turkish Radio and Television Association. It consists of 14 movements.

Most of the music reflecting the sentiments of the Turkish people consists of original compositions originating from our traditional tunes. Following the themes in the film, the familiar melodies were addressed not with an understanding of rearrangement, but through an effort at recreation so that they could thrive in the setting of an original composition with a new identity. The composer aimed to keep the fervor aroused by the foundation of the republic alive through his music.

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Yevgeniy Kostrytskiy *konzertmeister*
Irina Nikotina *konzertmeister yrd. | asst.*
Bahar Kutay
Adilhoca Aziz
Vseslava Öztürk
Süreyya Defne
Davut Aliyev
Elena Postnova

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva *grup şefi | principal*
Nazik Rahmedova *grup şefi yrd. | principal asst.*
Elena Rihsi
Marina Agapova
Adelya Ateşoğlu
Nil Cetiz
İskender Okeev

Viyola | Viola

Cauid Cafer *grup şefi | principal*
Yukiyo Hirano *grup şefi yrd. | principal asst.*
Sema Hakioglu
Uluğbek Rihsi
İrşad Mehmet
Can Taylan

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca *grup şefi | principal*
Serdar Rasul *grup şefi yrd. | principal asst.*
Artur Rahmatulla
Yiğit Ülgen
Verda Çavuşoğlu
Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis *grup şefi | principal*
Dritan Gani
Zurab Tsitsuashvili
Burak Noyan
Şalva Gagua

Flüt | Flute

Albena Sezer *grup şefi | principal*
Zita Zempleni

Obua | Oboe

Violetta Lupu
Viktoriya Tokdemir

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir *grup şefi | principal*
Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Ezgi Tandoğan
Yaman İrun*

Korno | Horn

Mustafa Kaplan *grup şefi | principal*
Hasan Erim Hacet
Hüseyin Uçar*
Volkan Kartal*

Trompet | Trumpet

Onurcan Çağatay
Krasimir Konyarov

Trombon | Trombone

Cem Güngör *grup şefi | principal*
Mehmet Ali Baydar
Aleksy Medvedev

Tuba

Noriyoshi Murakami

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid *grup şefi | principal*
Alper Özgüzel*
Kaan Soysal*
Efe Sağıroğluları

Arp | Harp

Mehmet Şahin*

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

Gelecek Programlar

Next Programs

---

31 Ekim October 2021

Pazar | Sunday, 15.00 Bilkent Konser Salonu

Cadılar Bayramı Konseri (Kostümlü)
Halloween Concert (With Costumes)

Sibil Arsenyan şef conductor

W.A.Mozart Don Giovanni, Uvertür K.527

J.Williams Harry Potter

C.Gounod Funeral March of a Marionette

R.Djawadi Game of Thrones

C.Saint-Saëns Danse Macabre

J.Williams Star Wars Darth Vader's Theme

E.Grieg "In the Hall of the Mountain King" Peer Gynt

H.Zimmer The Dark Knight Rises

M.de Falla "Ritual Fire Dance" El Amor Brujo

D.Elfman Spider Man

---

bilet.bilkent.edu.tr

Giş-Ticket Office: (312) 290 1775

 /BilkentSymphonyOrchestra

 /bilkentsymphony

 /bilkentsymphony

 /BilkentSymphonyOrchestra

 Bilkent Symphony Orchestra

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.